

Той се мѣтна на черниѣтъ, а дѣвойката възсѣдна червеникавиѣтъ. Конѣтъ като осѣтиха че имъ дърпатъ юздитѣ, запряхтѣха, обърнаха се назадъ и трѣгнаха закъмъ отдѣло бѣха дошли; черниѣтъ напръдѣ показваше пхтя. Отъ долѣтъ тѣ излѣзаха въ високата трѣва и изново пакъ се спуснаха въ долѣтъ, и отвѣдѣ долѣтъ изгърмѣха нѣколко вистрѣла единъ слѣдъ други. Въйводата стисна ятагана между зжбитѣ; въ двѣтъ си ржцѣ той държеше револвери, а прѣзъ рамото му виси чифте-то. Черниѣтъ се понастъдчи и трѣти право къмъ вистрѣлитѣ. Безоружната дѣвойка подкарваше конѣтъ и припускаше подиръ въйводата. Пристигнаха.

Три души, опрѣни единъ о другъ съ гърбоветѣ се, а ятаганитѣ имъ сочатъ въ полето, се защищаватъ противъ нѣколко нападающи върху тѣхъ конни и пѣши хора. Гърмежи вече не се чуваха, защото всичкитѣ бѣха изгърмѣни, а пѣмаше врѣме изново да се пълнятъ пушкитѣ. Отбраняющитѣ се забиватъ ятаганиѣ въ конскитѣ мусури, и конѣтъ отскачатъ; мушкатъ съ тѣхъ люднетѣ въ очитѣ, и люднетѣ се стжписватъ назадъ.

Въйводата позна своитѣ и чуждитѣ, притърча и захвана да стрѣля съ револверитѣ на-дѣсно и на-лѣво. а дѣвойката при всѣкое едно изгърмявание повтаряше военниѣтъ вѣкъ: свѣтѣй Георге! свѣтѣй Георге!

Нападателитѣ се разбѣгаха, скрива се въ гѣсталака и налѣгаха по земята, останаха само отбраняющитѣ се и мъртвитѣ тѣла. Убити лѣжаха осемъ: трима черкезини единъ татаринъ, единъ заптия и трима бѣлгарски кеседжии. Отъ уцѣлѣлитѣ двамата бѣхъ легко ранени, а третѣтъ останахъ неповреденъ. Въйводата скочи отъ конѣтъ

— Здравей, Кючюкъ-Стефанъ.

— Богъ да ти помогне въйводо! Че съмъ здравъ, здравъ съмъ, но работата е спукана. Трима най-добри юнака ги земаха дяволитѣ, двамата сж ранени и ще болѣдуватъ, конетѣ ни отнеха черкезитѣ, и азъ останахъ самичкъ. Дели-Орманъ е далѣчъ, Турци тамъ има безтброй, и все спяхии. Сега какъ ще се стигне до Котленскиѣ Балкани? А пакъ комитетата заповѣда.